

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 12.

Ljubljana, dné 1. decembra 1897.

V. tečaj.

Na sveti večer.

(Slika. — Spisal Ivan.)

(Konec.)

III.

Začudeno so se pogledovali družega dne pri Mohorjevih drug drugega, ko niso nikjer našli malega Stanka. Ugibali so to in ono, iskali ga tu, iskali ga tam, a vse zaman.

Čez nekaj časa opomni Gregor, da je našel zjutraj vrata odprta, dasi je prvi vstal. Martin seveda se je togotil in jezil nad nepremišljenostjo onega, ki je pustil ključ v vratih, česar pa ni storil nihče drug, kot on sam, kakor je bila pri hiši že stara navada. Grizlo ga je namreč močno, kaj bodo sedaj ljudje o njem dopedovali, kako je trdosrčen in brezbrizen, njegovi otroci pa so bili tega še celo veseli, ker jim sedaj tako nihče ne bo mogel niti smel lepih igračic proč jemati.

Komaj stopi gospodar Mohorjev malo trenutkov pozneje na hišni prag, pa se prikaže vaški cerkovnik

na dvorišču, naznanjajoč že od daleč, da ima zanj nekaj važnega. In res, cerkovnik mu v groznem začudenju začne pripovedovati, kako je našel danes na vse zgodaj, ko je šel dan zvonit, na cerkvenem pragu vsega prehlajenega, skoro na pol zmrzlega Stanka. Nesel ga je takoj v svojo hišo, kjer sedaj nevarno bolan leži in grozovito blede . . . Ob otrokovi postelji stojé tudi gospod župnik, pričakujoč skoro otrokove smrti.

Martin je bil kakor okamenel.

»Kaj, on je pri vas? Kako — kako pa je ven prišel? Jaz sem mu odkazal v spodnji sobi posteljo, a ga zjutraj nisem več našel. Ne vem zakaj, ne vem kam, kako je odšel«, hiti Mohorjev v prvi zadregi. Potem pa se napoti nazaj v hišo, se prepravi godrnjaje in v skrbeh deloma tudi za svoje dobro ime ter odide k cerkovnikom.

Nekoliko pred njim je tjekaj prišel tudi okrajni zdravnik. Štel je ravno silne udarce žiline na desnici Stankovi, ko vstopi oskrbnik bolnega deteta.

»Ne bo nič«, izpregovori zdravnik naposled zelo važno, »otrok je prehudo prehlajen; k večjemu še jeden dan preživi.«

Varuhu je bilo ko na živem oglju. Njegovo srce se je ob pogledu na bolnega otroka vender-le omehčalo in sveto je obljubil v bodoče biti usmiljen Jedenkrat si je skrivaj celo otrnil dve svetli solzi.

»Gospod zdravnik, bodemo prenesli malega k nam, na moj dom, v mojo hišo? Jaz sem varuh njegov«, ogovori Martin Mohorjev pol boječe, pol proseče zdravnika.

»Smrti ni potreba prenašati iz jedne hiše v drugo; preje bi pazili na otroka, preje«, bil je kratki, a zapedovalni odgovor zdravnikov.

Stanko je ostal torej pri cerkovnikovih, varuh njegov se pa napoti zvečer zopet k njemu, nič več se nadejajoč, da ga dobi še živega. A bil je še živ.

Drugega dne pride Martin zopet, a Stanko še ni umrl, umrl ni tudi naslednjega dne, temveč jel je na obče začudenje okrevati. Ni bilo še preteklo popolnoma tri tedne po oni osodepolni noči, ko bolnik popolnoma

okreva na telesu. Na duhu pa Stanko ni okreval. Ona mračnost je ostala v njegovi duši, a vrhu tega je škodovala bolezen tudi njegovemu sluhu — postal je gluha.

Takega so poslali nazaj k Mohorjevim, kamor je prišel z glupim nasmehom in motno gledajoč okrog sebe. V sobi so bili ob njegovem prihodu vsi otroci navzoči; igrali so se z njegovimi igračkami.

Ko Stanko vstopi, pozdravijo ga zopet z glasnim smehom, hiteč poskrivat igrače. On jih je seveda zapazil, a ni se več zjokal, nasprotno: on se je tudi zasmejal, a zasmejal se tako rezko in glupo, da so se ga otroci v resnici zbal — —

IV.

Čeprav se je zima vedno bolj bližala, vendar niso hoteli Mohorjevi otroci ostati v izbi, kjer je prebival odslej gluhi Stanko, sedeč kot nekdaž v kotu vlažnem in mrzlem, vedno nasmihajoč se in s široko odprtimi očmi gledajoč po izbi.

Bil je skoro vedno sam in pred njim na tleh so ležale lepe igrače, katerih so se otroci tudi začeli bati, ker so Stankove. Le pisanega konjička je držal slaboumni sirotek trdo in krčevito.

Sosedje so prihajali sprva večkrat ga obiskavat, nosili so mu karkoli in so ga pomilovali. No, Stanko se je tudi njim smejal, sosjedje so se ga pa na vse zadnje navadili in niso več prihajali.

Prve snežinke so že krile zemljo. Vrabcí so postajali čim dalje bolj nadležni; silili so že celo na skedenj, ker jim je jelo na polju hrane zmanjkovati. Iz vaških dimnikov se je čim dalje bolj na gosto kadilo, ljudje so se začeli zbirati okrog pečij. Otroci, ti so že tudi vedno bolj nadlegovali babice in dedeke, ki vedó povedati tolikanj lepega in zanimivega. Starejši pa so se sestajali, meneč se, kam pojdejo po mah za jaslice, kam po pastirčke, kje so bile lani najlepše jaslice, kako jih bodo letos sami delali sebi in Jezuščku na veselje, vrhu tega pa še o mnogih tako zelo važnih rečeh . . .

Samo pri Mohorjevih je bilo letos nekako mrzlo in tiho. Češče so sedeli otroci okoli peči sami, ko se nakrat razlegne vedno bolj glupi smeh Stankov in so preplašeni zbežali ven v kuhinjo. Samo pri Mohorjevih se niso letos pogovarjali o jaslicah in o lepem božičnem večeru — —

Kaj ne da, moji otročiči, kako žalostno, kako žalostno! Kaj ne, da se vam smili ubogi Stanko, da se vam smilijo tudi ubogi otroci, ki so se že dovolj pokorili za svoje grdo ravnanje.

A že vidim, vi hočete še kaj več zvedeti o Stanku.

Čujte, vedno je bolj hiral in hiral, njegovo še-le okrevalo telo je jelo zopet bolehati, čim dalje manj se je nasmihoval in zbolel je zopet nevarno, nevarno. — Bil je vsak dan slabši, le svojega pisanega konjička ni izpustil.

Usmiljeni ljudje, ki so zvedeli za njegovo bolezen, začeli so na novo prihajati, nekateri izmed njih seveda deloma tudi zato, da napasejo svojo radovednost. Ti so trdili, da mali bolnik več ne učaka svetega večera, drugi jim pa niso hoteli verjeti tega in so trdili nasprotno, da jih učaka še več, nego li vsi skupaj.

A ti poslednji so se motili.

Stanko ni več okrevail in, ko se je svetega dne neobičajno mnogo ljudij zbralo ob njegovi postelji, je nesrečni gluhonemec izdihnil svojo dušo, nasmehnivši se tako ljubo, kot da čuje oni glas, ki ga je čul trikrat v prelepih sanjah, kot da vidi i sedaj one lepe dečke in ono hišo, svetlo kot solnce.

»A, glejte, glejte . . .« vskliknil je še in izpustivši konjička je bil že — angeljček.

Navzoči mu zatisnejo oči, Martin pa poskrbi, da se ravna ž njim vsaj po smrti — angeljčku dostojno . .

* * *

Dolgo zaželeni sveti večer je prišel. Po hišah so se lesketali lučini žarki po malih pastircih, po backih in po novorojenem Jezuščku v štalici med mahom. Nad njimi pa je veličastno plaval angelj, znaneč mir ljudem na zemlji.

Pred jasicami so klečali otroci, so se čudili in so molili, čuteč v srcu neko srečo in zadovoljnost, kot se jo čuti le na sv. večer.

Pri Mohorjevih pa ni bilo jasic, bil je tam angeljček sam. Neizrečeno bel in lep je ležal tu med lučicami gluhi Stanko, s čegar obličja je popolnoma izginila ona motnost in pobitost. Čudil se mu je vsakdo, kdor ga je prišel kropit.

Kar nakrat se oglasé zvonovi: a peli so tako ubrano in tako mило, kot bi hoteli vso srečo nebes izliti na zemljo. Čuli so se še posebno lepo na trati za Mohorjevo hišo. Tam so ljudje nocoj tudi najbolj hodili, z namenom na poti v cerkev pokropiti še angeljčka Stanka.

* * *

I nocoj, slušatelji mali, je sveti večer in nocoj je obletnica smrti malega mučenca. Kakor lani, tako gleda on tudi letos kot angeljček nad zvezdami na zemljo, kjer je mali Jezušček v jasicah, in ta pot tudi on kliče: Mir ljudem na zemlji, ki so v bedi in trpljenju svete in potrpežljive volje . . .

Vi pa pokleknite in priporočite se temu angeljčku, da bo i on med številom onih dečkov, ki Vas — če boste vedno pridni in pokorni — popeljejo v ono bliščečo hišo, svetlo kot solnce.

A glejte, luči pri jasicah so že prižgane, pohitite k njim in veselite se jih — saj je sveti večer nocoj! — —

Dež in solnce.

Potihnil besneč je vihar,
Vpokožil razljučeno silo,
In lepši ko preje je čar
Nebo nad naravo razlilo.

Ko v prsih človeških divjá
Nesreča in jad bolečine,
Jasneje se lice smehljá,
Ko sreča po boli zasíne.

Andr. Rapè.

Ledene cvetice.

Zima, ti nam cvetje rišeš,
 Kakor bila bi slikar,
 Na pomlad spomine pišeš,
 Ko shladi se solnčni žar:
 Glejte, bil je nekdanj čas,
 Ko je zemlji cvel obraz!

Naglo mrzle ti cvetice
 V toplen zraku zvodene,
 Zdi se mi, da kot pravljice
 Tajni glas nam govoré:
 Glejte, hitro pride čas,
 Ko posvetni mine kras!

Ko pa zremo cvetje tvoje,
 Ki raztoplja se v vodo,
 Ni drugače, da zapoje
 Pesem vsak tedaj glasno:
 Glejte, zopet vstane čas,
 Ko bo zemlji cvel obraz!

Seničji Miklavžev večer.

(Črtica iz ptičjega življenja. Spisal Fran Medic.)

»Čintarata! Čin, čin! Veselite se otroci! Nocoj je Miklavžev večer in kakor sem poizvedela iz najzanesljivejšega vira, prinesel bode Miklavž tudi nam seničicam nekaj prav dobrega.«

»Miklavž? Miklavžev večer? Kaj je to?« vpraša še mlada, nekako čemerno pred-se gledajoča seničica.

»No, pozna se ti, da si še letošnja, — pravo otroče, še vse neumno«, podraži jo stara senica, prinašalka nenavadne a vesele novice. — Poslušaj tedaj in vé druge tudi. Sv. Miklavž, ki je bil na zemlji škof in velik dobrotnik ubogim, a je sedaj velik svetnik v nebesih, hodil bode nocoj s svojim spremstvom, — s prelepimi, krilatimi angelji, in z grdogledimi, rogatimi parkelji od hiše do hiše, da bogato obdaruje pridne in poslušne otroke; — malopridneži dobé le šibo, — sem in tja tudi kako gnjilo repo ali koren, katerega jim menda parkelj vtakne v obuvalo poleg postelje. Da bi vé, ljube tovarišice, ne bile take pospanke, lahko bi drevi opazovale, kako bode Miklavž z dolgo, sivo brado v prekrasni škofovski opravi s svojim sijajnim spremstvom stopil tu-le v hišo našega gospodarja, — slišale bi, kako prijazno bode pozdravil pri mizi sedeče otroke, ki se bodo plašno in bledih obrazov ozirali sedaj v Miklavža, sedaj v angelja, odganjajočega z verigami rožljajoče in grdo tuleče hudobce v ozadju, — slišale bi, kako bode spraševal otroke sedaj to, sedaj ono iz krščanskega nauka, ter jih slednjič obdaroval z rdečimi jabolki in pozlačenimi orehi; — glavno darilo pa dobé, — kakor sem že menda omenila, šele pozno v noči, ko jim je že davno legel sladki sèn na trudne oči. — Sedaj pa poslušajte dogodbo o našem Miklavžu, samo malo naj se poprej oddahnem; — starost, starost in pa naduha, — te dve me tlačita.« Po kratkem odmoru prične starka zopet:

»Davi sem sedela na tisti stari krivi jablani poleg hišnih vrat, snažeča in gladeča si premočeni svoj kožušček. Sneg je veselo naletaval. Med vrati je stal naš

dobri gospodar, gospod Ljubič, s svojimi otroci, katere me ptice tako pristrčno ljubimo, ker v hudi zimi tako ljubeznivo skrbé za našo vsakdanjo hrano. — Veselili so se otroci gosto padajočega snega ter pogovarjali se — no, o čem drugem se hočejo pač danes pogovarjati, kakor o Miklavžu in njegovih darilih? Sedela sem tako blizo, da sem razumela vsako besedico.

»Oče!« — oglasi se hkrati mali plavolasi Pavlek, »Oče! ali bode Miklavž našim ptičicam, zlasti pa seničicam, tudi kaj prinesel?«

Vsi se mu glasno zasmеjejo, a očetu šine nekaj v glavo; razjasni se mu obraz. ljubeznivo pogladi sinku kodrasto glavico, ter pravi: »Da, prositi ga hočemo, da se spomni tudi drobnih ptičic, — sosebno toli ljubih ti seničic, in tu-le bratec Janko pisal mu bode takoj, ter ga prosil, naj jim prinese kaj posebno dobrega.« — Po tem pogovoru odide gospod Ljubič z otroci v hišo, jaz pa že celi dan preišlujem in preišlujem, kaj pač bi utegnilo biti tisto »posebno dobro?« — Saj obilo dobrega uživamo pri Ljubičevih sleherni dan, a to »posebno dobro« ne gre mi iz glave. No, jutri se ho pokazalo, — do tedaj potrpiamo.«

»Čin, čin!« oglasi se zopet že omenjena mlada, a vendar že čemerna seničica, — »ali bode pa gospodar ostal mož-beseda?«

»Veš kaj, ti si pa malo preveč nezaupljiva«, po! kara jo starka, — »naš gospodar in ne mož-beseda - Kam pa vendar misliš?«

»Odkar je tista od vseh tako hvalisana pisana, španjska mačka zadavila mojo najmlajšo sestrico, ne zaupam niti ljudem niti živalim.«

»Zato je pa tudi pošteno okusila palico, ki se ji sicer španjski trsek pravi, in ko je navzlic temu še tisti dan prežala na nas ptice po drevju, pobasal jo je stari hlapec Urban v vrečo, ter odnesel jo, Bog vé kam? — Kako li moreš dvomiti nad našim milosrčnim gospodom in njegovo ljubo družinico? Nam li ne potresajo vsaki dan tu-le po mostovžu, — ki je kakor nalašč sezidan v naše zavetje, — obilo zrnja in družega živila? Poglej gori-le na povprečni, železni drog pod stropom? Ni li ondi na mostovžu obešena mogočna kepa mastnega

loja, po katerem mé seničice plezamo in ključemo, da se v veliko radost naših otrok s kepo vred ziblremo in vrtimo po zraku? — Kdo drugi je obesil kepo tja gori, če ne naš gospodar, kateremu je pač znano, kako dobro nam tekne včasih tudi kaj mesnega. Jaz, ki sem najstareja med vami, — jaz, ki sem že vaša babica, nekaterim med vami že celo pra-babica, poznam bolje gospoda Ljubiča in njegovo dobro srce. In slednjič — le pogledajte lične lesene hišice pod stropom in po kotih, pa tudi po vrtnem drevju! Komu neki, nego nam seničicam jih je dal napraviti gospod Ljubič? Tako! mislim, da sem vam dosti napovedala in skoraj me je kašelj pošilil. Mrači se že — premočena sem do kože, zato hajdi k zaželenemu počitku; vé druge pa pričakujte Miklavža — o čemur pa zelo dvomim — ali pa storite, kar vam drago. Lehko noč!»

»Oh, da bi znala, kaj je mislil gospodar s tistim ‚posebno dobrim‘!« vzdihne še starka, vtaknivši glavo pod peroti, a skoraj zadremlje in prespi z drugimi vred sijajni Miklavžev spreved, ki se je nedolgo potem pomikal proti Ljubičevi hiši.

»Čintaratatata! Čink, čink! Kvišku, kvišku, zaspanke! urno na noge! Čudo se je zgodilo med tem, ko smo me sladko spale! Glejte to krasno smrečico na mostovžu! Vzrastla je menda kar čez noč. Ni li to pravo božje čudo!« — tako je klicala starka družega dne svojo družinico na noge.

»Kaj smrečica? To vam je smrečica kakor sto in sto družih v gozdu, — a pogledajte njen prečudni sad! Na tankih nitkah visi od vejic vse polno bučinih peček, lešnikovih in orehovih jedrc, svežih jabolčnih krhljev in mesnih koščkov. In to! Kaj pa je to? Kaj tacega še svoj živ dan nisem videla!«

»To so slaščičarije«, — poduči jo praprababica, »pecivo, ki se vživa le pri gospôdi.«

»Aha! To je tedaj tisto ‚posebno dobro‘, o katerem si pripovedovala sinoči?«

»Ne boš! Moj nos mi obeta vse kaj boljšega. — Iščimo! Kaj pa ta lonec pod streho? Pogledjmo, kaj je tu notri. — Otrobi... kosti... stare cunje.. no, no!

celo kos razstrganega čevlja. — Čudno. A čaj no! Kaj pa se med to smrdljivo šaro giblje in premiče? — Čintaratatata! Čink, čink, čink! Skupaj, otroci! ‚Posebno dobro‘ je najdeno! Le pogledjte jih te svitlo-rumenkaste, tolste živalice v loncu! To so mokaarjeve ličinke, — pravi pravcati močni črvi. To vam je obljubljeno ‚posebno dobro!‘ Oj dobri naš gospodar! Oj blaženi Miklavž!»

In gnetle so se seničice in rinile okoli živega lonca ter radostno činkajoč poletavale na smrečico in na bližnje drevje, kjer so hrustale tolsti svoj plen, da so se človeku — kakor je rekel stari Urban — kar sline zbirale v ustih. Predrzní vrabiči pa in ščinkovci in strnadi, katerim je bila pogrnjena posebna miza z različnim zrnjem, gledali so debelo, češ: kaj neki imajo danes senice, da so tako glasne in razposajene?

Notri v topli izbi pri oknu pa so stali otroci ter gledali to ptičje vrvenje in drvenje; — lice jim je žarilo, oko se iskriilo in samega veselja so ploskali z malimi rokami.

V oknu med šipami pa so bili razpostavljeni Miklavž in parkelj, češpljev mož in dimnikar, vojaci in kmetje, pastirji in pastirice, konji in krave, ovce in koze, cerkve in hiše in Bog vé, kaj še vse, kar je Miklavž prinesel pridnim otrokom. Srečna mladina! Koliko radosti prinaša ti tudi pusta in mrzla zima!

»Cifuj! Ci-zi! Ci-zi-zi! Kaj pa to pomeni? Kje pa je gospodar s svojo družinico? Kje pa je naša navadna hrana? Včeraj nič, — danes nič! Okna pregrnjena in nikjer nobenega človeka razun starega Urbana, ki vsaki dan dvakrat vpreže, da se vrne z gospodom resnega obraza, z naočniki na nosu.«

Bolezen in žalost sta se naselili pri Ljubičevih. Oni gospod z naočniki je bil zdravnik in njegov resni obraz ni obetal nič dobrega. Mrtvaški bleđi angelj razprostiral je svoja krila nad hišo, — otroci so bili nevarno, za smrt bolni.

»Cifuj! Cizifuj! Ubogi otroci! Ubogi naš Pavlek! A me uboge ptičice vam ne moremo pomagati, — in me smo lačne, — oj, kako nam kruli po želodčku! Treba si bode drugod hrane iskati.« — In žalostno so odletele uboge ptičice. — Cifuj! Ci-zi-zi! Cifuj!

»Čintaratatata! Čink, čink, čink! Tu-le so zopet naši ljubi otroci s svojimi presrečnimi starši. Lica so jim sicer nekoliko prebledela in upadla, — tudi shujšali so nemalo, a to se bo kmalu zopet popravilo, — no, mé vesele ptičice smo tudi tu in sedaj pojde zopet vse po starem!«

»Radoveden sem, kje so bile naše ptičice, posebno seničice, med našo boleznijo in kje so dobivale hrano?« vpraša mali Pavlek.

»To ti jaz lahko povem«, oglasi se mal, lepo rejen možiček, ki je prišel gospodu Ljubiču čestitat na ozdravljenju njegovih ljubih; bil je to Ljubičev sosed, krčmar Šmešne, vreden svojega imena, kajti na ustnicah mu je igral skoraj vedno dobrovoljen ali pa tudi poreden smeh, kakor je nanoslo. Obrnivši se k gospodu, nadaljuje: »Med drugim sem prišel tudi radi tega do Vas, da Vam povem smešno dogodbico, ki se je pripetila med boleznijo Vaših otrok in katere pouzročitelj sem prav za prav — jaz. — Že dlje časa sem opazoval, da gredó senicam bučine pečke, katere jim Vi, g. Ljubič, polagate, posebno v slast. Sklenem toraj tudi jaz, jih krmiti s pečkami; zrnje jim itak sproti poberó požrešni vrabiči. Grem v hišo, ter ukažem dekli, naj mi donese pešek izpod strehe; med tem pa poslušam pogovor dveh možakarjev, ki sta si pri kozarcu vina razlagala svoje sanje, ter ugibala, kake številke bi se dale staviti na nje. Med duhovitim pogovorom mojih pivcev rodi se mi neumna misel v glavi. Ko mi namreč dekla prinese pečke, odberem si jih 90, ter jih po vrsti zaznamenujem s številkami. Postavim škatljo s pečkami na navadno mesto. Senice so pridno doletavale in, ko čez nekaj časa pogledam v škatljico, bilo je samo še pet peček na dnu. Poberem jih, te številke stavim v loterijo. Le smejajte se, gospod Ljubič, a Vam je itak dobro znano, da nisem nikak loterijski bratec, ker mi, hvala Bogu, tudi ni treba biti. Naključje je nanoslo, da zadenem ‚ambo‘. Po bliskovo se je raznesla dogodba po mestecu. To vam je bil vrisk in krič med našimi, žalibog tako mnogoštevilnimi loterijskimi bratci in še številnejšimi sestrami. Vse je hitelo po prodajalnicah, da si kupi peček in, ko jih je tam zmanjkalo, hiteli so jih iskat v bližnjo okolico.

Vmes pa se je pripetila tudi marsikatera smešna; tako je stal čevljar Šmolič, od mraza tresoč se, ves ljubi dan pri odprtem oknu, ter žvižgal in vabil, da so ga morale že ustnice skeleti — a zaman! Ni jedna senica se ni dotaknila njegovih peček, in ko je potekel čas stave, imel jih je še vseh 90 v posodi. Pikčevemu Šmoncu so jih pa nasprotno tako hitro pobrale, da je bila škatljica že prazna, še predno je ujel kako številko. Goletova Jera, ta naša najhuja loterijska sestra, nastavila je pečke že pozno na večer, češ, da se jih bodo senice že na vse zgodaj lotile. Drugi dan je našla posodo napolnjeno s kravjekom, na vrhu pa listič z napisom: »Da bodo buče bolje rastle!«

In tako, ljubi Pavlek, znaš sedaj, kje so bile tvoje seničice med vašo boleznijo, in da se jim baš ni slabo godilo. Loterijski bedaki pa še vedno pridno krmijo senice, — dasi do danes še nihče ni nič zadel v loteriji. Bojim se le za naše seničice, da bi se ne preobjedle s pečkami ter ne pokvarile si želodcev!«

»Čin, čin! Temu se bo znalo v okom priti!« — ogłosi se naša pra-pra-babica, ki je po stari svoji navadi zopet prisluškovala na krivi jablani.

»Od todi tedaj ta nepričakovana radodarnost naših meščanov, ki so se doslej — razun malih izjem — tako bore malo brigali za nas in naš glad! Bog živi praznoverce! Prav iz srca bi jim privoščila kako ‚terno‘ ali ‚ambo‘; naj bi se jim izplačali vsaj stroški za pečke. Še jedenkrat: Bog jih živi! Dogodbica je pa res prav mična in debelo me bodo zopet gledale tovarišice, ko jim jo bodem pripovedovala, predno poležemo in pozaspimo.« ‚Ta naša pra-pra-babica pa res vse vé — in zvé‘ — dejale bodo, ter me znabiti celo malo zavidale za moje novosti.«

Tako je sklenila starka svoj samogovor, ter z glasnim »čintarata« odletela v bližnje lesovje, da si ondi poišče kaj mesnega za želodček; — kak kupec ali kaka druga mrčesja zalega se znabiti še najde za drevesno lubadjo. Obilo sreče! Čin!

Glejte, glejte naše darí!
Nate, pokusite, dedek, še vi!

Sveti Nikolaj.

Cin, cink! cin, cink! Oj, glejte že prihaja —
Naravnost k nam gre sveti Nikolaj!
Kakó je veličasten v zlatem blesku,
Kot, da je ravnokar zapustil raj.

Glej angeljčka, kako se mi smehljata,
Ko molim na povelje očenaš;
Rogatci črni zadaj, kaj rožljate
Z verigami, kot da bi bil že vaš?

Ne! rajše molim mirno in pobožno,
Da bo me sveti Nikolaj vesel,
Da segel s sveto bo roko v košaro:
In polno krasnih bom daril imel.

Zorko.

Sveta noč.

Na neba oboku jasnem
Bog je tisoč zvezd prižgal,
Da bi v svitu njih prekrasnem
Sveto noč odlikoval.

Vernih roj slovesno poje,
Angeljev se zbor glasi,
V jedno spaja se oboje:
Rojstvo Deteta slovi.

Srečna noč, ti noč rešenja,
Srečo v moje vlij srcé
In iz tega me življenja
Dvigaj gori nad zvezdé!

I. Kovačič.

Svetle lučice ...

Svetle lučice brlijo
V sveti noči prelepo,
Plapolajo, se žarijo,
Dvigajo se gor v nebo.

Da tako i srce moje
Le navzgor kipelo bi,
Kjer ima domovje svoje
Vsak, ki tukaj prav živi.

Svetle lučice, svetite
Vsem nam v resen opomin,
Vsemu svetu oznanite,
Da je rojen — Božji Sin!

I. Kovačič.

24. Božjemu Detetu Jezusu.

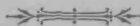
*Allegretto.**Harm. P. Angelik Hribar.*

1. Spì, Dete božje, nam sladkó, Oj, Dete, slad-ko spì! Naj
2. Ma - rija Mati ču - va Te, Da mirno lah-ko spiš, Ne
3. Ko vzrasteš, bodeš točil kri, Še v smrt Te izro - čé, Na
4. Nadlog ko zapu-stimo kraj, Daj truplu sladki mir; Du-

1. pokoj angelj - ci ve - jó Z ne - be - škim mi - rom Ti! Mi
2. u - pa Jožef sop - sti se, Da se ne pre - bu - diš; Ži -
3. križ pripnè Te greh ljudi, Pre - bô - de Ti sr - ce; Po -
4. ši - ce vzemi v sve - ti raj, Od - pri nam sre - če vir! Tam

1. pa s pastir - čki revni - mi Po - jemo Ti pri zi - belki.
2. vi - ni - ca je v hlevcu vsa Pred Taboj, Dete, umolknila.
3. magaj Dete nam svetó, No - si - ti križe vse voljno.
4. pe - li bomo z angelj - ci Bo - žič - ni - ce ve - se - le Ti.

1. } Spavaj, Spa - vaj, De - te bož - je spa - vaj!
2. }
3. }
4. }

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v 11. številki:

1. Mlinarji. — 2. *To*. — 3. *i*. — 4. Oni, ki ima črn obraz.
— 5. V februvariju. — 6. Sokol.

Rešitev naloge v zadnji številki:

2
1
3

Vabilo k naročbi.

„Angeljček“ zopet trka na vrata, proseč, da bi ga tudi v nastopnem letu prijazno vsprejeli povsod, kamor je prihajal tekoče leto. Da, še več si upa prositi: naj bi ga dosedanji njegovi prijatelji seznanili še z drugimi družinami, kjer imajo pridne otroke, pa ga še ne poznajo. Prinašal bode, kakor doslej, raznovrstnega berila, za pouk in v razvedrilo.

„Angeljček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Kdor pa si ga naroči posebej, plača naročnine 60 kr. za vse leto; ako kdo naroči deset izvodov z istim naslovom, dobival bode jeden izvod za nameček. — Na prodaj so še vsi dosedanji tečaji, in sicer: I., II. in III. tečaj, vezan po 40 kr.; IV. in V. tečaj pa tudi vezan po 50 kr. Ako se naroči v večjem številu, se cena še primerno zniža. (Prva dva tečaja se dobivajo tudi v posamičnih sošitkih po 10 kr.)